

GENERAL-AMIRAL, m. 3. Se *Storamiral*.
GENERAL-AUDITÖR, m. 3. Högste auditör vid en armé, öfverfältedomare.

GENERALBAS, jenerålbås, m. 3. (i musik) 1) (ursprungligen) En basstämma, öfver hvars noter siffror (Besiffring) eller andra tecken (Signaturer) äro satta, för att angifva styckets harmoni. — 2) Harmoni- eller kompositionsläran.

GENERAL-BEFÄLHAFVARE, m. 3. Högste befälhafvare öfver krigsmakten i ett militärdistrikt.
GENERAL-EDIKT, -- ål-edikt, n. 3. o. 3. Edikt, utfärdadt till alla provinserna i ett rike. [— edict.]

GENERAL-FÄLTMARSKALK, m. 2. Högste befälhafvare öfver en här. Öfverfälttherre.

GENERAL-FÄLTTYGMÄSTARE, m. 3. Högste befälhafvare öfver artilleriet i en armé.

GENERAL-FÖRPAKTARE, m. 3. 1) En, som arrenderar vissa en stats inkomster. — 2) (i Frankrike) Ledamot af ett sällskap, som fordom arrenderade vissa af statens inkomster.

GENERAL-FÖRSAMLING, f. 2. Församling af ombud ifrån alla en stats provinser.

GENERAL-FÖRSLAG, n. 3. o. 3. Allmänt, allt omfattande förslag.

GENERAL-GUVERNÖR, m. 3. Högste styresman öfver en provins, som har både den militära och civila makten i sina händer.

GENERAL-INTENDENT, m. 3. Benämning på vissa embetsmän, som hafva högsta upseendet öfver någon viss förvaltningsgren. Förekommer numera icke i Sverige.

GENERALISSIMUS, jeneråll'ssimus, m. sing. Högste befälhafvaren öfver en krigshär.

GENERALITET, jeneralitét, n. 3. Samtliga generalspersonerna vid en här.

GENERAL-KAPITEN, m. 3. 1) Fordom, i några stater, d. s. s. Generalissimus. — 2) (ford. i Venedig) Högste befälhafvare öfver sjömakten. — 3) (i Spanien) a) (fordom) Öfverfälttherre. — b) (nu) Högste militära och civile styresman öfver en provins.

GENERALKARTA, f. 1. Karta öfver en hel verldsdel, ett helt land, o. s. v. [— charta.]

GENERAL-KONSISTORIUM, n. 3. pl. — ier. Konsistorium, som har öfverupseende öfver alla konsistorierna i ett rike.

GENERAL-KRIGSKOMMISSARIAT, n. 3. o. 3. Inrättning, som i fält drager omsorg för arméens underhåll med hvad der till hörer. Står under direktion af en generalsperson, som i och för denna sin befattning kallas *General-krigskommissarie*.

GENERAL-LANDTMÄTERIKONTOR, n. 3. Embetsverk, som har högsta upseendet öfver landtmäterieränderna i riket.

GENERAL-LÖJTNANT, jenerål-löjtnannt, m. 3. Högste befälhafvare näst efter en general. [— lieutenant.]

GENERAL-MAJOR, -- ål-jör, m. 3. Andre befälhafvaren efter en general.

GENERAL-MARSCH, jenerålmårtsch, m. 3. (milit.) Ett vid hela arméen lika tecken med trumman till uppbrott eller uttryckande. *Slå g. När g. slås, skyndar hvar soldat med vapen och packning till alarmplatsen, för att der afvakta order.*

GENERAL-MÖNSTRING, f. 2. Årlig mönstring med ett regemente eller en corps, som förättas af en konglig person eller en general.

GENERAL-PARDON, m. sing. Allmän pardon för ett visst slags förbrytelser, t. ex. deser-

tion, myteri, uppror, på en viss tid eller för alltid, vanligtvis efter borgerliga krig.

GENERAL-POSTKONTOR, n. 3. Benämning på postkontoret i Stockholm, hvilket tillika har öfverstyrelsen öfver alla postkontor i riket.

GENERAL-PROKURATOR, m. 3. Embetsman i Frankrike, som har att vaka öfver statens intressen, och under hvilken General-advokaterna sortera.

GENERAL-QVARTERMÄSTARE, m. 3. Hög officer, som har högsta uppsigten öfver alla de göromål och anordningar, hvilka åligga de särskilda kvartermästarna i en armé.

GENERAL-SALVA, f. 1. Salva, som afskjutes på en gång ur alla kanoner eller handgevär.

GENERALSKA, jenerålska, f. 1. En generals fru eller enka efter en general.

GENERALSPERSON, jenerålspersón, m. 3. Person, som tillhör generalitetet i en armé. Sådana äro i svenska arméen: fältmarskalk, general, general-löjtnant, general-major och general-adjutant.

GENERALSTAB, -- ålstáb, m. 3. Samtliga högre befälhafvande officerare och militäre tjänstemän, som lyda under en general, således adjutanter, generalstabs- och ordonnansofficerare, krigskommissarier, auditörer, fältpredikanter, m. fl.

GENERALSTABS-OFFICER, ---- åffiser, m. pl. — officerare. Högre officer, som hör till en generalstab. Säsom sådana räknas i Sverige: öfverste, öfverste-löjtnant, kapiten eller ryttmästare och löjtnant.

GENERAL-STATERNE, m. 3. pl. def. (hist.) 1) (ford.) De församlade deputerade i de Förenta Nederländerna. — 2) (sedan 1813) De deputerade uti de begge kamrarna i konungariket Nederländerna eller Holland.

GENERALSTORM, jenerålstårrm, m. 2. Stormning emot en fästning eller befäst stad på en gång med hela belägringscorpserna.

GENERAL-STÅTHÅLLARE, m. 3. (hist.) Ståthållare i de fordna österrikiska Nederländerna.

GENERAL-SUPERINTENDENT, m. 3. (i vissa länder) Andlig person, som har högsta uppsigten öfver de andliga i ett visst distrikt.

GENERALS-VÄRDIGHET, f. 3. Värdighet, som tillkommer en general eller generalsperson.

GENERAL-TULLDIREKTÖR, m. 3. Embetsman, som är chef i:

GENERAL-TULLSTYRELSEN, f. sing. def. Öfverstyrelsen af tullverket i Sverige.

GENERATION, jeneratschón, f. 3. 1) Afling, alstring. — 2) Slägtled, ättled. — 3) Samtliga de människor, som lefva på samma tid. Slägte. — 4) Mansålder. — 5) (fig.) Uppkomst.

GENEREL, scheneråll, a. 2. (fr. *Général* af lat. *Generalis*) Allmän, allmännelig, allmänt gällande. [— rell.]

GENERERA, jenerera, v. a. 1. (lat. *Generare*) Afå, alstra, frambringa.

GENERISK, jenerissk, a. 2. (vetensk.) Som omfattar ell. tillhör ett genus, ett helt slägte (af vareler, ting, idéer).

GENEROSITET, scheneråsitét, f. sing. (fr.) Ädelmod; frikostighet.

GENERÖS, scheneröös, a. 2. (fr. *Généreux*) Ädelmodig; frikostig.

GENESIS, jenesiss, f. sing. (grek. ord, som betyder: uppkomst, ursprung) Benämningen på första Mose bok.

GENÈVRE, schenävr, ell. **GENIÈVRE**, scheniäv'r, m. sing. (fr. af lat. *Juniperus*, enbärsbuske) Enbärsbrännvin.